

Pénz, kártya, bind...

– Azon kaptam magam, hogy már egy hete nem is vettem ki pénzt a tárcámból. Sose hittem volna. Az egyik nap sok volt a tennivaló, elmentem a boltba, a gyógyszertárba, tan-koltunk, s útközben beszaladtunk egy gyorsétterembe, és végig csak a kártyáinkkal fizettünk. Pár éve még én is azok közé tartoztam, akik a készpénzt részesítették előnyben. Az valahogyan valóságos, a szó szoros értelmében kézzel fogható, ellentétben azzal, ahogyan most beszélünk a virtuális világról, így a pénzről is. Üdülésre, utazásra, étkezésre és még ki tudja, mi minden másra is van az életünkben valamilyen fizetőkártya. Amikor már azt gondoltam, hogy nagyjából mindent tudok – azt is, hogy bár csak virtuálisan, de azért közben forog a pénz –, egy új fizetőeszközzel találkozom (mert azok száma is szaporodik), nevezetesen a binddel. De beszéljen erről inkább elnevezője, feltalálója, Szabó Dorottya, aki kalandos utat járt be, míg Kanadából ismét hazatért. Igen otthonosan mozog a cserekereskedelem, a bartellezés világában.

– Huszonkét évesen megismerkedtem egy dán fiatalemberrel, akibe szerelmes lettem. Sikeres vízumot kapnom, elmentem vele Dániába. Ez akkor történt, amikor még nehezen lehetett Nyugatra utazni. Izgalmas évek következtek: Koppenhágából New Yorkba, két év után pedig San Franciscóba kerültem. Volt barátom Kanadában is, aki oda hívott. Vancouverben horgonyoztam le hosszabb időre. Pezsgő élet, sok filmes, kikötőváros, kereskedelem – jól éreztem magam és újra párt találtam. Pénzem nem volt, érzésem a kereskedelemhez, a divathoz viszont igen. Közel kerültem a filmesek világához, díszlet- és jelmeztervezőként dolgoztam. Egy magyar család befogadott. A hirdetésekét bújtam. Sok halász élt a városban, s amikor kihajóztak, a házukat ráhagyták valakire, aki felügyelte azt. Lakásszitter lettem, nem bébiszitter. Semmi mást nem kellett tennem, csak takarítani, karbantartani a házat, a kertet. Itt ismerkedtem meg azzal az emberrel, akivel az évek során, szinte a semmiből egy butik-láncot építettünk

fel. Elsősorban a cserekereskedelem, a bartellezés útját jártuk. Ügyfélként beléptem egy bartellcéghez, így az első öt butikot készpénzmentesen építettük fel. Amit árultunk, azzal fizettünk. Mivel én férfidivat-tervező voltam, így öltönyökkel, ingekkel láttam el az ügyfeleket, cserébe viszont ők végeztek el az asztalosmunkákat, megépítették a pultokat, meghozták és felszerelték a tükröket, az asztalokat, festettek-mázoltak. Mindez nagyon jól sikerült. Elég híres lettem Vancouverben, főleg az ingeim voltak kapósak. Körülbelül tizenöt évvel jártam a mostani divat előtt. Ügyfeleim, nagyrészt filmszínészek és rocksztárok voltak, hiszen Vancouver a második Hollywood. Rengeteg filmet készítenek és vetítenek ott. Én terveztem a selyemingeket, amiket saját magunk gyártottuk, a férjem pedig az értékesítéssel foglalkozott. Nagyon megtanultam, hogyan kell kereskedni, s miként lehet azt pénz nélkül is megtenni. Megismertem a cserekereskedelmet: az ingekért komputerrendszer, riasztók, gyönyörű képek kerültek az irodánkba, boltjainkba. Nagyon bevált a módszer.

A divattervezéssel azóta már felhagytam. Legyen az a fiataloké! A magyar divattervezőkkel különben sem lehet versenyezni. Nagyon jó szakemberek! Negyvennégy éves voltam, amikor 2006-ban visszajöttem Magyarországra, a szüleimhez, testvéreimhez.

– Mihez kezdett itthon?

– Amihez értek, a cserekereskedelemmel kezdtem el foglalkozni, mint egy bróker. Ha elfekvő raktárkészletet kellett eladni vagy új dologra becserélni, akkor engem hívtak. A cserekereskedelem olyan, mint egy pókháló. Én vagyok a pókokcska, szövögetem magam körül az üzleteket. Megoldom az elfekvő raktárkészletek gondját, vagy elintézem, hogy valaki készpénz nélkül tudjon vásárolni. 2010-ben végleg itthon maradtam, megalapítottam a céget, amelyen belül egy úgynevezett közösségi fizetési eszközt használunk. Ez lehet répa, retek, mogyoró, teljesen mindegy, mivel virtuális dolog. Ezt a virtuális pénzt neveztem el BINDnek.

– Honnan jött az elnevezés? Hogyan működik?

– A cserekereskedelemben a legfontosabb, hogy valamit valamivel összekötünk. Nagyon sokan nem tudják, hogy a Microsoft keresőrendszere Bing néven fut. Amikor ezt megtudtam, olyan nevet próbáltam kitalálni, ami hasonlóan játékos, és így jött létre a „bind”, csak egyetlen betűt cseréltem ki. Játékos rövidítés.

Elkezdtem a tagokat gyűjteni magam köré. Például egy fürdőszobai kellékekkel foglalkozó nagynevű német cég elfekvő raktárkészletéből vásároltam,

könyvi értékben. Olyan kádat, vécét, mosdót vettem tőlük, amit régóta nem tudtak eladni, a kedves ügyfeleim viszont (mert ügyfeleink is vannak, nem csak partnereink), meg tudnak vásárolni teljes egészében bindért. Egy másik, szintén német, cégtől nagyon híres márkájú konyhai eszközöket szereztem be ugyanígy. Jó és keresett termékek a hazai kereskedelemben, az ügyfeleim máig szívesen vásárolják, 100%-ban binddel fizetve érte. Arra összpontosítottam tehát, hogy olyan, a gyártók által már eladhatatlannak tartott raktárkészleteket vásároljak, amiket utána bindért értékesíteni tudok. És szépen lassan, négyévnyi türelmes munka után sikerült is talpra állnom.

Az anyukám, mint kiderült, négymillió forintot költött üdülési jogokra. Nagyon mérges lettem, felháborodtam, de rájöttem, hogy nem ő a hibás. Rettenetesen tapasztaltak azok az emberek, akik főleg az idősebbekre rásózzák a hetekre szóló üdülési jogokat. Becsapták, mint rajta kívül még nagyon sok embert. Próbáltunk megszabadulni ettől az üdülési jogtól, de senkinek sem kellett. Aztán gondolkoztam, hogy mit lehetne tenni vele, és akkor rájöttem, hogy az is ugyanolyan halott pénz, mint egy elfekvő raktárkészlet. Ha pénzért nem lehet eladni, legalább be tudjuk cserélni másra. Én globálisan kereskedem, amit úgy kell elképzelni, hogy harminchat országnak van valamije, amit képtelen eladni, és ezt beteszik egy kosárba. Természetesen egy virtuális kosárba. Ez egy web-piac, ahol meg tudjuk nézni a fényképeket, meg a leírást róluk. Én az üdülési heteket is betettem ebbe a kosárba. Eladni azonban nem tudom, csak becserélni. Ha valakinek kell, akkor meg tudja vásárolni bindért, és mivel én jutalékból élek, minden vásárlás után megkapom a részemet. Nem veszítek tehát pénzt rajta, mert a jutalék elég ahhoz, hogy megéljek belőle. De a lényeg az, hogy az én magyar ügyfeleim, ha kell nekik, tudnak vásárolni külföldről például antik Jaguár gépkocsit... tulajdonképpen azt vesznek, amire szükségük van. A legnagyobb sláger most az autó. Az üdülési jogoknak az átírása Magyarországon körülményes, bár

most már a jogalkotóknak is feltűnt a csalás. Megjártam tehát a hadak útját az üdülési jogokkal, pedig nem üdülési jogos cég vagyunk, hanem kereskedő. Rettenetesen ellenük vagyok, amiért kihasználták az édesanyámat, meg azt a több száz embert, akikkel találkoztam egy év alatt. Mindegyiknek ugyanaz a története, mindenkit ugyanúgy átvágtak. Nekik nagyon sokat jelent a remény, hogy ezt a semmit nem érő üdülési jogot végre be lehet cserélni egy autóra, lehet vásárolni érte háztartási gépeket, építőanyagokat, s így a befektetésük mégiscsak ér valamit. Igen, mert nálam be lehet cserélni, le lehet vásárolni. Vannak borok is, mert arra törekszem, hogy minél több termék legyen, főleg 100%-os bindben, mert mindenki azt szereti. Befektetést is ajánlunk, ingatlan-befektetést. Már harminchat országban elfogadják a bindemet, ami fantasztikus. Olyan hajóutakat tudok ajánlani, hogy az elképesztő. Még a Bahamákra is! Érdekes, hogy nagyon sok embernek van üdülési joga külföldön is, amit szintén odaadnak. El lehet menni Floridába, vagy akár síelni is. A *Bindsystem Limited* angol cég, amelynek én vagyok a tulajdonosa, s a *Bindsystem Hungary* az egyik leányvállalata.

Ma már jól vagyok. Sokáig kérdeztem, hogy mi az én feladatom, miért kellett nekem hazajönni? De mindennek van oka, semmi sem történik véletlenül. Megint tanultam pár dolgot. Az egyik a türelem, a másik a kitartás. Ezt rettenetesen megtanultam. A családomnak szüksége van rám, de természetesen az üzlet is itt tart. Más, most induló vállalkozókat is tanítok. Kell nekik a reklám. Jogászok, ügyvéd, fogorvos, könyvelő, még személyi edző is akad közöttük. Úgy fejlődünk, hogy az ügyfelek megmondják, mire van szükségük, és azt hozzuk be, nem szarvasagancsot csak azért, mert az behozható. A bind egy komoly dolog. Nem játékpénz, a Gazdálkodj okosan!-ból. Minden egyes bindnek fedezete van. Hála istennek, nem vagyok kapzsi ember, mindig kivárom, míg eljön az ideje, és akkor terjeszkedem tovább...

-vy-

Olvassa a BARÁTSÁG-ot!

Fizessen elő most 2015-re!

Éves előfizetési díj: 3000 Ft (1800 Ft + 1200 Ft postaköltség)

A folyóirat előfizethető átutalással:

a Filantróp Társaság Barátság Egyesülete OTP-számlaszámán: 11711034-20813402

e-mail címeink: baratsag@upcmail.hu, eva.mayer@nemzetisegek.hu

honlapunk: <http://nemzetisegek.hu>

Várjuk könyvtárak, iskolák, kisebbségi önkormányzatok, egyesületek, baráti körök jelentkezését!